

нощъ, звездитѣ трептятъ като кандилца по небесния олтаръ, а долу на земята стоятъ въ молитвена тишина нивитѣ, хората и дърветата. Една едра звезда излиза въ синьото небе, камбаната на селската черкова почва да бие. Свѣтло и радостно летятъ тия очаквани звуци. Свѣтятъ прозорцитѣ на черковата и селскитѣ кѣщи, камбаната бие и нейниятъ гласъ поклаща натежалитѣ клони на плоднитѣ дървета, които се люлѣятъ тихо и ронятъ снѣгъ по земята.

Дѣдо Тилилейко е станалъ още въ тъмна тъмница, облѣкълъ е най-хубавиятъ си кожухъ, сложилъ е и калпака си. Той стои предъ портата и чака бабата, която ситнѣ по снѣжната пѣтечка, хванала дългата си черна пола въ ржката. Тръгватъ двамата къмъ черковата. Дѣдо Тилилейко стѣпва бавно и важно напредъ, задъ него тихо похлопватъ чиститѣ папуци на бабата му. Много-цвѣтнитѣ стѣкла на селската черкова блестятъ нѣкакъ по-радостно, въ бѣлата утринъ се чуватъ гласовѣтъ на хората, камбаната звѣни, звѣни и вика смиренитѣ селяни съ радостна вестъ. Предъ прага на черковата дѣдо Тилилейко тихо вдига свити прѣсти и се кръсти съ благодарствена молитва, а баба Тилилейковица пада на колѣне и почва оная неизразимо проста молитва, която донася на душата миръ и наслада.

Въ това време изъ бѣлитѣ улички на селото вървятъ коледаритѣ. Чуватъ се гласове на котки, на магара и кучета. Пѣсни звучатъ изъ снѣжната утрина, пѣсни и благословии.

Предъ портата на дѣдо Тилилейкови спиратъ тримата приятели, които сега сж облѣчени въ най-нови дрехи, съ бѣли навуца и черни кръстосани върви на краката си. Порчо протѣга дългиятъ си вратъ и почва да мяука като сѣщинска котка, вратата на кѣщата се отваря и баба Тилилейковица излиза:

— Добре сте ни дошли, божи коледари!

Тримата влизатъ въ двора и почватъ да пѣятъ: